



Arrest

nr. 122 735 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 mei 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 8 augustus 2008 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 20 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.3. Verzoekster wordt op 10 april 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 10 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 5 november 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.I. (...) van Macedonische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, §1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwonenverslag dd.08.04.2010 van de politie van Asse blijkt dat betrokkene terug is naar Macedonië sinds 13.01.2010. Dit werd tevens bevestigd door de echtgenoot van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de "materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling d.d. 29.7.1991", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet, van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 42quater, §1e, 1e alinéa, 4° van de Wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: [...]4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Het begrip gezamenlijke vestiging in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de gezamenlijke vestiging effectief en duurzaam moet zijn, maar een minimum aan relatie tussen partners volstaat (RvSt nr. 50.030 van 24 april 1995).

De bestreden beslissing bewijst dit ook niet in de motivering.

De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.V nr. 26.914 van 4 mei 2009, punt 2.4).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat een administratieve beslissing een motivatie dient te bevatten die adequaat is.

Een adequate motivatie houdt in dat de motivatie gebaseerd moet zijn op juridische feitelijke gegevens die de overheid correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze gemotiveerd aangezien de motivering niet juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is opdat verzoekster in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien dient de verwerende partij overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.V nr.28599 van 11 juni 2009).

De verwerende partij dient bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct te beoordelen en tót een redelijke besluit te komen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoekster geweigerd door louter naar het politieverlag te verwijzen die niet eens samen met de beslissing is betekend geweest.

Uw Raad besliste bij arrest nr. 110.336 van 30 september 2013 dat een beslissing met verwijzing conform de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 is op voorwaarde dat de verslagen naar dewelke wordt verwezen betekend worden samen met de betekening van de bestreden beslissing.

Bovendien werd verzoekster niet op de hoogte gebracht dat een dergelijke beslissing zou genomen worden opdat zij haar argumenten en bewijzen van haar gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong ,kon overmaken.

Deze elementen of de afweging ervan werd eveneens niet vermeld in de bestreden beslissing.

Verwerende partij schond de hoorplicht door verzoekster niet te verhoren aangezien zij informatie kon opleveren voor de verwerende partij en die haar appreciatie van de feiten kon beïnvloeden (R.v.V nr. 101.962 van 29 april 2013).

Verwerende partij diende vooraleer te besluiten tot beëindiging van het verblijf gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster te horen, rekening te houden met alle elementen van het dossier om tot een correcte feitenbevinding te komen.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing door louter naar het verslag van de wijkagent te verwijzen die onjuiste en onduidelijke gegevens inhoudt.

Verzoekster verblijft sedert 2009 in het land en heeft het land niet verlaten. Verzoekster werkt heden bij VZW La Comité Scolaire Notre Dame de Lourdes middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verwerende partij schendt eveneens het redelijkheidsbeginsel aangezien een wanverhouding is tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen.

Zodat in casu men niet kan stellen dat de motivatie ernstig en pertinent is, met name dat de aangevoerde redenen voldoende zijn om de beslissing te rechtvaardigen."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

2.3. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd toegelaten tot verblijf in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Het wordt niet betwist dat deze beslissing werd genomen binnen de twee jaar na het verlenen van het recht op verblijf, zoals voorgeschreven door (oud) artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster had op het moment van de bestreden beslissing derhalve nog geen duurzaam verblijfsrecht verworven en de gemachtigde vermocht gedurende de wettelijk bepaalde controleperiode van twee jaar het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In casu werd het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent als volgt gemotiveerd:

"er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoonstverslag dd.08.04.2010 van de politie van Asse blijkt dat betrokkene terug is naar Macedonië sinds 13.01.2010. Dit werd tevens bevestigd door de echtgenoot van betrokkene."

Het gegeven dat in het kader van een verslag van samenwoonst of gezamenlijke vestiging van 8 april 2010 door de lokale politie van Asse werd vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en dat de echtgenoot van verzoekster heeft bevestigd dat zij is teruggekeerd naar Macedonië, vindt steun in het administratief.

Verzoekster meent dat het de bestreden beslissing onzorgvuldig is omdat dit verslag onjuiste en onduidelijk gegevens inhoudt. Zij stelt sinds 2009 België niet te hebben verlaten en heden te werken voor een vzw. Verzoekster gaat met dit betoog echter voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name de feitelijke vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit motief wordt niet concreet betwist noch weerlegd. Verzoekster betoogt slechts dat het begrip *"gezamenlijke vestiging"* niet inhoudt dat de vestiging effectief en duurzaam moet zijn, maar dat een minimum aan relatie tussen partners volstaat. Uit artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt alleszins niet dat in het geval waar een derdelander zijn verblijfsrecht heeft verkregen in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote of echtgenoot en er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, de gemachtigde er tevens toe gehouden zou zijn om na te gaan of er nog een minimum aan relatie tussen de echtgenoten bestaat. Waar de verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State, stelt de Raad vast dat het arrest nummer 50.030 niet de voorgehouden inhoud bevat waarnaar verzoekster verwijst. Bovendien wijst de Raad er op dat hoewel het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, 1e lid van de richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo geïnterpreteerd moet worden dat de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht van een EU-burger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die hij begeleidt of vervoegt niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op andere familieleden (GwH 26 september 2013,

2013-121, B.36.8.), deze interpretatie evenwel niet geldt voor de echtgenoot van een Belg die zelf geen burger van de Unie is. De Raad van State verwerpt immers nadrukkelijk de interpretatie als zou deze uitsluiting van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is eveneens gelden in het geval van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet voor de echtgenoot of partner van een Belg die zelf geen burger van de Unie is, aangezien deze niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070).

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze aantoont dat er nog een minimum aan relatie zou bestaan tussen haar en haar Belgische echtgenoot.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige, op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

2.5. Verzoekster houdt voor dat haar aanvraag werd geweigerd, maar gaat er aan voorbij dat *in casu* geen sprake is van een geweigerde aanvraag, wel van een beëindiging van het verblijfsrecht. Zij bekritiseert het gegeven dat het politieverlag niet samen met de beslissing is betekend en verwijst naar een arrest van de Raad. Ook hier moet de Raad vaststellen dat het gegeven arrest nummer 110.336 niet de voorgehouden inhoud bevat waarnaar verzoekster verwijst. In elk geval is het zo dat de gemachtigde *in casu* net gehouden is om een politieverlag dat louter feitelijke vaststellingen bevat ook te betekenen aan verzoekster.

2.6. Verzoekster bekritiseert het gegeven dat zij niet op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, dat zij haar argumenten en bewijzen inzake haar socio-economische situatie en integratie in België niet kon overmaken.

De Raad wijst erop dat (oud) artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zoals deze luidde op het moment van de bestreden beslissing, de gemachtigde niet oplegde om de socio-economische situatie van verzoekster te onderzoeken alvorens het verblijfsrecht te beëindigen op grond van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Er was op het moment van de bestreden beslissing dus daartoe geen verplichting in hoofde van de gemachtigde, zodat het betoog van verzoekster juridische grondslag mist.

Een schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet geval is.

2.7. Tenslotte houdt verzoekster voor dat de gemachtigde haar diende te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen zodat rekening kan worden gehouden met alle elementen om tot een correcte feitenbevinding te komen. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekster zich in haar betoog ter ondersteuning van dit middelonderdeel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het beëindigen van haar verblijfsrecht, terwijl zij nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing had kunnen verschaffen die een bepalende invloed kon hebben op zijn voornemen om het verblijfsrecht te beëindigen. Zij houdt voor sinds 2009 België niet te hebben verlaten, maar staft dit niet en toont bovendien niet aan hoe dit gegeven, ondanks de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, ertoe geleid zou kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Verzoekster verwijst ook naar haar werk bij een VZW middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, maar de Raad stelt vast dat deze arbeidsovereenkomst werd ondertekend in september 2013, zodat niet valt in te zien hoe dit gegeven een bepalende invloed zou hebben gehad op het moment van de bestreden beslissing dd. 10 mei 2010. Een schending van hoorplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES